

Schokland

Vorig jaar is een bijzonder aardig boekje over Schokland verschenen.

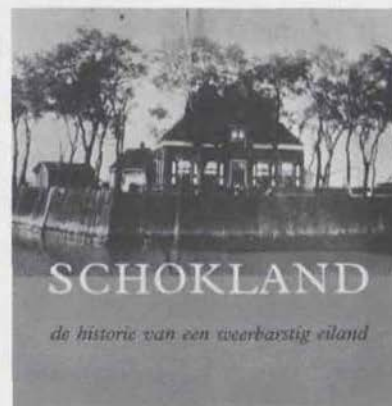
De auteur, drs. A.J. Geurts, is erin geslaagd op vlot leesbare wijze de bewogen geschiedenis van dit vroegere eiland afgewogen en verantwoord te schetsen.

Welgekozen illustraties vervolmaken het geheel. De bodemgesteldheid maakte Schokland tot een voortdurende prooi van de golven van de Zuiderzee en dit leidde uiteindelijk tot de ontruiming in 1859 op last van de overheid. De bewoners verhuisden niet alleen naar de latere Schokkerbuurt in Kampen, maar ook naar andere kustplaatsen. Nazaten hebben in 1985 de Schokkervereniging opgericht en geven in hun periodiek *Het Schokker Erf* aandacht aan de geschiedenis en cultuur van het eiland van hun voorouders. Die geschiedenis en cultuur verdienen dat ten volle. Geurts, zich

baserend op een breed en omvangrijk onderzoek, wijst op de merkwaardige bestuurlijke structuur, waarbij het deel rondom Emmeloord bij Holland (Amsterdam) behoorde en het zuidelijk deel Ens bij Kampen; het één zeer overwegend rooms-katholiek, het ander protestants.

Visserij was het hoofdmiddel van bestaan (helaas wordt in het boek geen aandacht besteed aan het vissersschip).

Na 1859 verbleven waterstaatsfunctionarissen op het eiland; elk mocht maximaal vijftien schapen houden. In 1915 werd zelfs nog een soort visafslag op Emmeloord

ingericht. De inklinking van de Schokker grond was na de drooglegging van de Noordoostpolder minder dan verwacht en Schokland is daardoor nog steeds een baken, nu in het land.

In het slothoofdstuk gaat de auteur nader in op de taal en de klederdracht van de Schokkers.

J.R. Bruijn

A.J. Geurts.
Schokland, de historie van een weerbarstig eiland.
Zutphen 1991, 155 blz.
ISBN 90 6011 760 3